

[Ib Christensen]

lektiv kreditpolitik for i hvert fald for visse erhverv at bringe renten ned. Det har nationalbankdirektøren for øvrigt for nylig gjort opmærksom på.

Det, vi tror der skal til for at få renten ned, er noget helt andet. Det drejer sig om at få valutaen givet fri, så vi ikke får den løbende kroneopskrivning og dermed behov for en højere rente end udlandet. Det drejer sig om at få jorden frigjort fra at være pantsætningsobjekt og dermed få kapitalen ledt hen til produktiv anvendelse i stedet for til passiv anbringelse. Det drejer sig om at afvikle ejerboligsubsidier og andre boligsubsidier, der er med til at skabe forvriddinger til ugunst for de importkonkurrerende og eksporterende erhverv. Det drejer sig om en udgiftsreform, der kan medvirke til at nedsætte behovet for at udstede statsobligationer og ad den vej undgå den høje rente. Det drejer sig også om en skattereform, som tidligere her i dag har været til første behandling, hvori der indgår en renteskattereform. Det er den slags ting, altså liberale midler, der skal til for at få renten bragt ned, og ikke øget bureaukrati og statslig styring.

Rahbæk Møller (SF):

Snart sagt alle samfundsgrupper plages af den høje rente. Det gælder store dele af erhvervslivet eller snart sagt hele erhvervslivet, selvfølgelig specielt byggeriet og landbruget, men også den ekspanderende industri, nybyggere osv. rammes. Lønmodtagerne rammes. Det gælder de uddannelsessøgende, hvis gæld vokser astronomisk. Det er virkelig et af samfundets store problemer. Samtidig hører vi kendte eksperter, jeg kan bare nævne Samuelson, der anbefaler os at sænke renten, der simpelt hen går imod den politik, som økonomiminister Ivar Nørgaard her forelagde, som går ud på, at først får vi orden i betalingsbalancen, og så sænker vi renten. Det er det modsatte, der er tilfældet. Det er rentens højde, der bl.a. forhindrer os i at løse betalingsbalanceproblemet, som Samuelson sagde, og som i øvrigt Industrirådet har påpeget i sin 7 års plan. Det er sjældent, vi i SF er enige med Industrirådet, men her er et punkt, hvor vi er det. Nu skal vi altså høre fra økonomiministerens side, fra hr. Ellemann-Jensens side osv., at det er helt forkert, vi skal blive ved med den besynderlige mo-

netaristiske politik, som vi har en lille islæt af på pengepolitikens område, det er den eneste vej ud af uføret.

Hvad angår de forskellige konkrete forslag kom det ikke bag på nogen, at de blev afvist af højrefløjen. Jeg var nok lidt forundret over nogle af økonomiministerens og hr. Stavads bemærkninger. For det første sagde hr. Stavad og vistnok også økonomiministeren, at samarbejdet mellem regeringen og Nationalbanken er udmærket. Det er der ingen der har anfægtet. Jeg tror såmænd, at det er ganske fremragende, jeg tror, at Nationalbanken er regeringens forlængede arm. Men det, der er problemet, er ikke regeringens indflydelse. Det er, at folkettingen ingen indflydelse har på denne sag. Vi kan ikke her i folkettingen pålægge økonomiministeren at føre en bestemt pengepolitik, fordi økonomiministeren øjeblikkelig vil sige, at det er Nationalbankens ansvarsområde. Det er det, der er problemet. En væsentlig del af den økonomiske politik er fjernet fra folketingets ansvar. Det er dér, problemet ligger, og derfor vil vi have den, også formelt, gjort til en statsbank.

Økonomiministeren kommenterede den norske ordning, kvotaordningen, og påpegede, at den var blevet liberaliseret i de senere år, man brugte den ikke så hårdt. Ja men det er ikke det, sagen drejer sig om. Det, sagen drejer sig om, er, at den norske nationalbank, den norske regering, har visse styringsmuligheder. Det er da indlysende, at de som led i deres økonomiske politik vil bruge dem mere eller mindre hårdt, men de har dem, de har kunnet bruge dem, og de har i en lang periode brugt dem til at fastholde et lavere renteniveau end i Danmark. Jeg ved godt, at renteniveauet er på vej op i Norge, og det er delvis en politisk beslutning, det vil jeg ikke blande mig i, det er en norsk afgørelse, hvordan de skal have det dér. Det er væsentligt at påpege, at de har styringsmidlerne, og vi har dem ikke.

Angående samfundsrepræsentanter sagde hr. Stavad, at det var en konsekvens af vores forslag, at hver gang vi skifter regering, så skal alle disse samfundsrepræsentanter altså skiftes ud. Nej, sådan er det jo ikke i Danmark. I visse lande, f.eks. USA, skifter man administrationen ud, når man skifter regering. Her i landet skifter man regeringen ud, men de mennesker, der repræsenterer regeringen rundt omkring, fortsætter dog og ar-